

Emma havde lukket kappen igen. Både hun og Noah var klar til at tage ind i spillets næstsidste felt. Det lå oppe ved Holbæk, der hvor de selv boede, og det gjorde det ekstra spændende. Ligesom da Noah opdagede, at de var ved Tveje Merløse Kirke.

Men akademilæreren så bekymret ud, og inden Emma og Noah nåede at tage fat om timeglasset, stoppede han dem.

"Der er noget, jeg er nødt til at fortælle," sagde han meget seriøst og fortsatte: "Det næste felt er ikke så rart." Han kiggede alvorligt på dem. "Har I hørt om korstogene?" spurgte han.

Emma nikkede, men Noah kunne ikke lige huske, hvad det var.

Akademilæreren forklarede:

"På Valdemar og Absalons tid var en af de måder, man kunne gøre bod for sine synder, at drage på korstog." Han så på Noah, som ikke rigtig forstod, hvad han mente. Noah vidste ikke, hvad bod betød. Akademilæreren prøvede at forklare: "Altså, når man havde gjort en forkert handling, skulle man gøre det godt igen over for Gud. Det kunne man for eksempel gøre ved at tage på korstog. Et korstog var, når nogle krigere tog afsted til et land, som ikke var kristent, og sørgede for at kristne ting og steder blev muligt for kristne mennesker at besøge og bevare. På den måde, mente man, at man havde gjort Gud en stor tjeneste. Korsridderne brugte vold og magt for at komme til deres mål." Akademilæreren rystede lidt på hovedet og fortsatte: "Det er jo ikke helt sådan, vi tænker i dag." Han smilede lidt. "Der er vist ikke mange kristne i Danmark i dag, der tænker, at korstog er den smarte måde at være kristen på. Men sådan var det altså dengang." Han trak vejret dybt. "Valdemar og Absalon var på mange korstog. For dem handlede det om at omvende folk til kristendommen, men også om at erobre land og sikre fred i Danmark. I Nordtyskland boede et folk, der hed venderne. De var ikke kristne, men tilbad en gud, der hed Svantevit. Venderne tog ofte på togter til danske byer langs Østersøen, blandt andet ved Lolland og Falster, men de kom faktisk også helt op til Solrød, ja, sågar til Roskilde. De plyndrede og hærgede, hvor de kom frem."

Noah plejede ikke at være god til at lytte, men det her var spændende, måske fordi han sagtens kunne forestille sig Valdemar slås, og fordi han nu vidste, hvor meget Gud og kristendommen betød for folk i middelalderen.

Akademilæreren fortsatte:

“Valdemar og Absalon besluttede at prøve at erobre vendernes land og tvinge dem til at blive kristne. Det endte faktisk med at lykkes dem, og de ødelagde vendernes store gudefigur Svantevit.”

Emma havde lyttet, men vidste det meste i forvejen. Hun spurgte lidt utålmodigt:

“Men hvad har det med spillefeltet at gøre? Skal vi med på korstog?”

Hun så helt forskrækket ud.

“Nej, så slemt er det dog ikke. MEN da jeg kom ind i feltet, landede jeg lige midt i en slags træningslejr. Der blev trænet i kamp med sværd, og de gik hårdt til den,” svarede akademilæreren og så bekymret ud. “Og da de så mig, troede de, at jeg var en ny kriger. Jeg skulle træne mod de der trænede mænd, og det var ved at koste mig livet. Måske var det derfor, jeg ikke tænkte helt klart og stjal Valdemars halskæde. Jeg troede jo, at det var det dyrebareste, og

at jeg skulle have det med til enden af spillet for ikke at være fortabt." Akademilæreren så igen helt flov ud og fortsatte så: "Hvis I kommer derind, vil Noah skulle igennem det samme, og det kan man altså blive slået ihjel af..."

Nu var det ikke kun akademilæreren, der så bekymret ud. Noah var nærmest blevet helt hvid i ansigtet.

Men Emma tænkte hurtigt og sagde:

"Det er jo ikke noget problem". Hun kiggede beslutsomt på Noah og akademilæreren. "Jeg tager derind alene. De sætter ikke en pige til at kæmpe."

Og uden at de kunne nå at protestere, rev hun Valdemars halskæde ud af hånden på akademilæreren, tog timeglasset og vendte det.

Emma var for første gang på vej alene ind i spillet, og hun landede ganske rigtigt lige midt i en slags træningslejr. Hun sad ved et træ midt i det hele. Der gik lidt tid, før hun blev opdaget, men da det skete, var det selveste Valdemar, der kom hen til hende. Han var gal:

"Hvad laver du her? Du skal blive ovre ved kvinderne og sørge for vores mad."

Emma lagde ansigtet i uskyldige folder, og så fandt hun hurtigt på en god historie, ligesom hun havde gjort ved kilden ved Knud Lavards Kapel.

"Jeg er kommet, fordi kvinderne sagde, at jeg skulle skynde mig hen til kongen med denne her," sagde hun uskyldigt, nejede lidt og åbnede hånden, hvor halskæden lå. "Jeg fandt den ovre på engen."

Valdemar så først meget overrasket ud, så bredte der sig et stort smil på hans læber.

"Det må jeg nok sige," sagde han glad. Han tog smykket op og skyndte sig at tage det om halsen. "Jeg har været dårlig i kamp hele dagen, fordi den forbandede tyv tog mit dyrebare smykke og så blot forsvandt ud i den blå luft." Han knugede hånden om korset. "Nu er det tilbage. Det må være et tegn fra Gud. Vi er klar til at besejre Venderne."

Han vendte rundt og gik tilbage til sine krigere.

Emma kunne mærke en lettelse. Hun havde fået afleveret smykket uden at være i fare. Men hun var også lidt skuffet. Valdemar havde ikke engang sagt tak. Hun trak timeglasset op af lommen, den uden hul i. Der var stadig masser af tid tilbage. Hvad skulle hun gøre, hun kunne ikke blive der midt på kamppladsen. Da Valdemar havde sagt, at hun skulle gå over til kvinderne, havde han peget i retning af nogle huse. Hun besluttede sig for at gå derover.

Hun nåede ikke helt hen til husene, før en stor bred kone kaldte på hende.

"Du er da vist ny her," sagde hun lidt overrasket, "dig har jeg da ikke mødt før." Hun smilede heldigvis. "Her kommer og går så mange. Men kom du her og hjælp mig, jeg mangler en til at ordne kålene." Hun viste Emma hen til en stor spand med rosenkål. "Tag de dårlige fra og læg dem over i kurven der, så kan grisene få dem."

Konen virkede flink, og Emma følte sig med det samme tryk ved hende. Hun kunne ikke lade være med at stille spørgsmål, der var så meget, hun gerne ville vide. Da de havde snakket lidt, spurgte Emma om noget, hun havde tænkt over, siden Noah havde fortalt det med at komme

til livets ende med en ren samvittighed:

“Hvordan når man til livets ende uden at synde?”

Konen kiggede lidt overrasket på hende.

“Du er da vist god til at stille spørgsmål,” sagde hun med et smil i stemmen. Så blev hun lidt mere alvorlig og svarede: “Det kan man ikke, min pige. Man kan ikke undgå at synde. Vi mennesker er syndige. Adam og Eva var de første, der syndede.” Konen tænkte sig om. “Men præsten siger, at hvis vi bekender vores synder og gør bod, så får vi tilgivelse. Så vil Gud se nådigt på os.” Hun kiggede alvorligt på Emma. “Og så er der jo forskel på, hvilke synder man begår.” Emma nikkede og prøvede at se meget uskyldig ud. I det samme kunne hun mærke timeglasset vibrere i lommen. Hun skyndte sig at rejse sig og sagde hurtigt:

“Jeg skal tisse.”

Hun nåede lige præcis om bag et hus, så kom suset og suget. Denne gang ville hun ønske, at hun kunne blive lidt længere, men Noah og akademilæreren ventede i cellen, og nu var de endelig nået hele vejen igennem spillet. Næste felt var hos Saxo på pladsen foran Sorø Klosterkirke. Forhåbentlig kom de i tide til at aflevere tangen og redde drengen.